

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **I. P.**, bývajúcej v B., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 34, proti odporcom **1/ I. M.** a **2/ J. M.**, bývajúcim v B., **o odstránenie časti stavby**, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 7C/297/2010, dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2014 sp.zn. 9Co/305/2013, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2014 sp.zn. 9Co/305/2013 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo 4. apríla 2013 č.k. 7C/297/2010-121 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Bratislava IV na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „súd prvého stupňa“) dňa 2. septembra 2009 navrhovateľka sa domáhala, aby odporcom 1/ a 2/ bola uložená povinnosť v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku odstrániť časť ich stavby „pozostávajúcu zo zateplenia polystyrénom hrúbky 15 cm, z parapetnej dosky a z oplechovanej dosky, vrátane prekrývajúceho plechu atiky – presah cca 20 cm, pripevnenej po celej dĺžke atiky, uloženej na obvodnom múre nadstavby a prístavby rodinného domu postaveného na pozemku parc.č. X. a X. v k.ú. K. V. vo vlastníctve odporcu, prečnievajúcu na a nad stavby navrhovateľa na pozemku parc.č. X.1 a X.2 v k.ú. K. V.“. Ako rozhodujúce skutočnosti uviedla, že podaným návrhom sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“), do ktorého odporcovia zasiahli tým, že bez povolenia stavebného úradu, napriek jej protestom a námietkam „vysunuli časti svojej stavby (zateplenie, parapetná doska a oplechovanie atiky) na a nad stavby“ v jej výlučnom vlastníctve.

Súd prvého stupňa uznesením zo 4. apríla 2013 č.k. 7C/297/2010-121 konanie o návrhu navrhovateľky zastavil s tým, že po právoplatnosti jeho uznesenia vec postúpi príslušnému stavebnému úradu na ďalšie konanie. O trovách konania účastníkov rozhodol tak, že žiaden z nich nemá právo na ich náhradu. O zastavení konania rozhodol podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte len „O.s.p.“ a v znení do 31. decembra 2014) majúc za to, že vec nepatrí do právomoci súdu, keďže predmetom konania je „odstránenie nepovolenej stavby“, o čom je podľa § 88 a § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) kompetentný rozhodnúť stavebný úrad. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), konajúci o odvolaniach navrhovateľky (proti rozhodnutiu o veci samej) a odporcov (proti rozhodnutiu o trovách konania), uznesením z 28. februára 2014 sp.zn. 9Co/305/2013 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v časti o zastavení konania a postúpení veci a zmenil ho v časti o trovách konania tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcom 1/ a 2/, na účet ich zástupcu, náhradu trov konania v sume 154,82 €. Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že na rozhodnutie o odstránení stavby bez stavebného povolenia, o ktorý prípad v danej veci ide, je daná právomoc staveného úradu a nie súdu. Uviedol, že z rozhodnutia Mestskej časti Bratislava - K. V. z 26. januára 2011 č.j. SU 2011/06/1009/408/Vaa (č.l. 106 spisu) vyplýva, že na tomto orgáne, ako stavebnom úrade, sa začalo konanie podľa § 88a stavebného zákona o dodatočnom povolení spornej stavby, ktoré konanie ale bolo prerušené do času právoplatného skončenia konania v preskúmvanej právnej veci, v ktorej „sa podľa staveného úradu rieši otázka priebehu hranice pozemkov.“ Podľa odvolacieho súdu stavebný úrad postupoval nesprávne, ak konanie prerušil, „keď predmetom súdneho konania nie je určenie hranice pozemkov, ale práve návrh na odstránenie nepovolenej stavby, kde je daná právomoc stavebného úradu a nie súdu.“ Rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania zmenil z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. namiesto ustanovenia § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p., pretože zastavenie konania bolo zavinené navrhovateľkou. Odporcom 1/ a 2/, ktorí síce mali úspech v odvolacom konaní (§ 142 ods. 1 O.s.p.), náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s odôvodnením, že nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu navrhovateľka podala dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorá vada konania zakladá prípustnosť, ale aj opodstatnenosť jej mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd totiž potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ustávajúce nedostatok právomoci súdu, aj napriek tomu, že ani príslušný stavebný úrad túto právomoc „neprijal“, ale konania prerušil až do právoplatného skončenia tohto súdneho konania. Súd v tomto sporovom konaní nemal oprávnenie hodnotiť správnosť postupu a rozhodnutia stavebného úradu pri prerušení konania; mohol tak urobiť len v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo), nie však v konaní podľa tretej časti tohto procesného predpisu. Vo veci je nepochybné, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 O.z., čiže išlo o typický spor vyplývajúci z občianskoprávneho vzťahu, o ktorom rozhoduje podľa § 7 ods. 1 O.s.p. súd.

Odporcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie účastníka konania smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (vid' § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je inak dovolanie prípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred ním konať. Podľa názoru dovolateľky spočíva táto vada konania v tom, že odvolací súd predmetnú právnu vec neprejednal z dôvodu nesprávneho právneho záveru o nedostatku súdnej právomoci, čím jej tak odňal možnosť konať pred súdom a domáhať sa súdnej ochrany svojho práva.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka vytýka uvedenú vadu konania a rozhodnutia odvolacieho súdu dôvodne.

Zastavenie konania z dôvodu nedostatku procesnej podmienky v postupe súdu, ku ktorému došlo v dôsledku chybného právneho posúdenia právomoci súdu, treba považovať za odopretie ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 37/95), v konečnom dôsledku znamenajúceho odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm.f/ O.s.p., čo je v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na vyššie uvedené a s prihliadnutím na námietky dovolateľky, dovolací súd predovšetkým skúmal, či v danom prípade odvolací súd dospel k správne mu záveru, že vec nepatrí do právomoci súdu a teda, či zastavením konania neodňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom. Pri riešení tejto otázky vychádzal pritom z týchto záverov:

Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie.

Občiansky súdny poriadok vymedzuje právomoc súdov v ustanoveniach § 7. V odseku 1 tohto paragrafu určuje, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú veci (nároky), ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, družstevných, ako aj z obchodných vzťahov (včítane podnikateľských a hospodárskych vzťahov). Takto ohraničený súbor sa týka vzťahov súkromného práva, ktoré sa spravujú princípmi právnej rovnosti a vôľovej autonómie účastníkov. Veci, zaradené do tohto súboru, prejednávajú a rozhodujú prevažne súdy; len výnimočne, ak to ustanovuje zákon, prejednávajú ich a rozhodujú o nich iné orgány. Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí,

opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Nad rámec, vymedzený uvedenými súbormi vzťahov, súdy podľa § 7 ods. 3 O.s.p. v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už, na rozdiel od predchádzajúcich, nezakladajú priamo na práve súkromnom, tieto však vždy len vtedy, ak to ustanovuje zákon.

Vzhľadom na predmet daného konania a subjekty, ktoré v ňom majú postavenie účastníkov, a právny základ, z ktorého je žaloba vyvodzovaná, nie je podľa dovolacieho súdu za potrebné bližšie vysvetliť, ktoré vzťahy považuje zákon za pracovné, rodinné a družstevné. Pokiaľ ale ide o ostatné vzťahy, vypočítané v § 7 ods. 1 O.s.p., je pre účely ďalšieho výkladu vhodné podať ich stručnú charakteristiku.

Za občianskoprávne vzťahy v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 O.z. treba pokladať majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony.

Občiansky zákonník, ako legislatívny základ všetkých občianskoprávných vzťahov vôbec, upravuje teda všeobecné majetkové a osobné vzťahy založené na princípe právnej rovnosti (§ 2 ods. 2 O.z.) a autonómie (§ 2 ods. 3 O.z.) ich subjektov, t.j. právnej možnosti na základe vlastného rozhodnutia fyzických, právnických osôb a štátu usporiadať si vzájomné práva a povinnosti odlišne od zákona. Charakteristickým znakom týchto vzťahov je rovnocenné postavenie subjektov, pri ktorom jeden z účastníkov nemôže jednostranným úkonom založiť povinnosť druhého účastníka a nemôže ani autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého subjektu. Na rozdiel od toho verejnoprávne vzťahy, ako vzťahy upravené normami verejného práva, sú postavené na princípe nadriadenosti a podriadenosti subjektov (princíp subordinácie). Pre tieto právne vzťahy je typické, že jeden zo subjektov (orgán verejnej moci) ukladá jednostranne druhému účastníkovi právneho vzťahu na základe zákona a presne stanoveným spôsobom povinnosti prostredníctvom autoritatívnych administratívnoprávnych aktov aplikácie práva. V týchto vzťahoch vystupuje zjavne do popredia princíp nerovnosti účastníkov a chýba tu autonómia vôle podriadeného účastníka.

Pre vyriešenie otázky, či tá-ktorá vec patrí do právomoci súdu v zmysle uvedených ustanovení, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu navrhovateľ vyvodzuje návrhom na začatie konania uplatnený nárok (predmet súdneho konania), tento vzťah dôsledne analyzovať a následne po právnej stránke správne vyhodnotiť a posúdiť. Za účelom zabezpečenia podkladov nevyhnutných pre tento postup ukladá zákon navrhovateľovi povinnosť uviesť vždy už v návrhu na začatie konania rozhodujúce skutočnosti (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. právomoci, príslušnosti, spôsobilosti byť účastníkom konania), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Navrhovateľ je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a zdôvodniť. Je totiž vždy vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak ho ale predsa len v návrhu právne vyhodnotí, súd tým nie je viazaný.

Pre analýzu právneho vzťahu účastníkov a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý navrhovateľ vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú majú povahu práva a povinnosti účastníkov, tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či návrhom uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý možno podriaďiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 7 ods. 1 O.s.p. (porovnaj tiež rozhodnutie sp.zn. 4 Cdo 128/1997).

Všeobecné ustanovenie o ochrane subjektívnych práv je dané v § 4 O.z., z ktorého vyplýva, že proti tomu, kto právo ohrozí alebo poruší, možno sa domáhať ochrany u orgánu, ktorý je na to povolaný. Ak nie je v zákone ustanovené niečo iné, je týmto orgánom súd. Uvedené ustanovenie má dvojaký charakter. V prvom rade sleduje zabezpečenie práva na ochranu. Tu sa nielen zakladá právo dovolať sa ochrany, ale i povinnosť príslušného štátneho orgánu túto ochranu za splnenia zákonných podmienok poskytnúť. Citované ustanovenie obsahuje zároveň zákaz odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Ďalej citované ustanovenie stanovuje právomoc k poskytnutiu ochrany. Túto právomoc má v občianskoprávných veciach všeobecne, t.j. ak nie je ustanovené niečo iné, súd. K tomu, aby k jej poskytnutiu bol povolaný (a oprávnený) iný orgán, by bolo potrebné, aby tak výslovne ustanovil zákon.

Navrhovateľka v návrhu na začatie konania o splnenie povinnosti odporcami odstrániť v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku časť ich stavby „pozostávajúcu zo zateplenia polystyrénom hrúbky 15 cm, z parapetnej dosky a z oplechovanej dosky, vrátane prekrývajúceho plechu atiky – presah cca 20 cm, pripevnenej po celej dĺžke atiky, uloženej na obvodnom múre nadstavby a prístavby rodinného domu postaveného na pozemku parc. č. X. a X. v k.ú. K. V. vo vlastníctve odporcu, prečnievajúcu na a nad stavby navrhovateľa na pozemku par. č. X.1 a X.2 v k.ú. K. V.“, ako rozhodujúce skutočnosti uviedla, že podaným návrhom sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 126 ods. 1 O.z., do ktorého odporcovia zasiahli „vybudovaním nepovolenej stavby“ tým, že bez povolenia stavebného úradu, napriek jej protestom a námietkam „vysunuli časti svojej stavby (zateplenie, parapetná doska a oplechovanie atiky) na a nad stavby“ v jej výlučnom vlastníctve. V návrhu na začatie konania sú teda ako rozhodujúce skutočnosti (§ 79 ods. 1 O.s.p.) tvrdené, že odporcovia 1/ a 2/ časťou svojej stavby zasahujú do jej vlastníctva, teda je v ňom tvrdený vzťah vyplývajúci z hmotného práva medzi navrhovateľkou ako vlastníčkou pozemku a na ňom postavenej stavby a vlastníckymi stavbami, časť ktorej zasahuje do jej vlastníctva. Takto skutkovo vymedzený návrh, bez ohľadu na to, ako tvrdený skutkový stav navrhovateľka, najmä pokiaľ ide o právnu povahu časti stavby odporcov 1/ a 2/, právne vymedzuje, nepochybne je vyvodzovaný z občianskoprávneho (majetkového) vzťahu medzi fyzickými osobami upraveného Občianskym zákonníkom. Navrhovateľka sa nedomáha výlučne ochrany proti porušeniu stavebných predpisov, ale ochrany proti zásahu do jej práv vyplývajúcich zo vzťahov uvedených v § 7 O.s.p. (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. mája 2002 sp.zn. 22 Cdo 721/2002). Rozhodovanie navrhovateľkou tvrdeného sporu medzi ňou a odporcami 1/ a 2/, vyplývajúceho podľa jej skutkových tvrdení z občianskoprávneho vzťahu, patrí do právomoci súdu.

Pokiaľ dovolací súd vyššie uviedol, že o prípad odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ide tiež vtedy, keď súd zastaví konanie, i keď procesné predpoklady pre taký postup neboli dané, pre účely preskúmvanej veci uzatvára, že k takémuto procesne nesprávnemu postupu súdov došlo aj v preskúmvanej veci, lebo súdy konanie zastavili nesprávne.

So zreteľom na výskyt procesnej vady konania majúcej za následok odňatie možnosti navrhovateľky pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) dospel dovolací súd k záveru, že jej dovolanie je nielen procesne prípustné, ale tiež opodstatnené. Najvyšší súd preto dovolaním

napadnuté uznesenie odvolacieho a tiež týmto uznesením potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 3 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2015

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová